

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Ένας ποδηλάτης μιά μέρα, περνώντας από κάποιο χωριό, σκότωσε από άποψηξία του μιά χίνα.

Η κυρά τής χίνας έτρεξε τότε, τόν σταμάτησε και τού ζητούσε απόζημια.

— Πόσα θέλεις να σου δώσω, κυρά μου; τή ρώτησε εκείνος.
— Θα μου δώσεις έξηντα φράγκα και θα πάρης και τὸ πουλί, αφού τὸ σκοτώσας.

— Τι να τήν κάνω ἐγὼ τή χίνα; Δέ θέλεις να σου δώσω σαράντα δραχμές για τή ζυμιά που σούκανα και να μ' ἀρήσης να πάω στη δουλειά μου; τής εἶπε ὁ ποδηλάτης.

— Όχι, ὄχι... ἐλάμενε ἢ χωράτισσα. Θα μου δώσεις έξηντα φράγκα, ὅσο κοστίζει τὸ πουλί μου. Ἀλλοῦτεκα να πάω στον κύρ' ἀστινόμο να μᾶς συμβιάσῃ εκείνος.

Ὁ ποδηλάτης ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἐλάνο του παρά σαράντα μόνο δραχμές, δέχτηκε να πάνε στον ἀστινόμο.

Ὁ ἀστινόμος, αφού τούς ἔκουσε και τούς δυό, σκέφτηκε λίγο κα' ἔπειτα γέρονσε στον ποδηλάτη και τού εἶπε :

— Έσεις, κύριε, εἶπατε πως δίνατε σαράντα δραχμές για τὸ πουλί που σκοτώσατε. Δέν εἶν' ἔτσι :

— Μάλιστα, κύρ' ἀστινόμο, ἀπαρέηθες ὁ ποδηλάτης.

— Μετρήστε μου λοιπόν τὰ λεφτά και πληρώνετε στο καλό.

Ὁ ποδηλάτης ἔδωσε πράγματι τὴν σαράντα δραχμές και περίμενε να δῆ πως θα τελειώσῃ ἡ κατάσταση.

— Έσὺ, κυρά μου, ζητᾶς έξηντα δραχμές για τή χίνα σου, εἶπε κατόπιν ὁ ἀστινόμος στη χωράτισσα.

— Ναισσε, κύρ' ἀστινόμο.

— Λοιπόν; Σαράντα και εἶσατε έξηντα, συνέχισε ὁ ἀστινόμος, βγάζοντας τὴν εἰκόνα δραχμῆς ἀπ' τὴ τσέπη του. Πᾶρε τὰ λεπτά σου και φέρε δῶ τή χίνα. Εἶσατε εὐχαριστημένοι ;

— Βέβαια, βέβαια, εἶπαν κα' οἱ δυό ἀντίδοκοι.

— Ὠραία λοιπόν! Κι' ἐγὼ εἶμαι ἐκτός εὐχαριστημένος, γιατί ποτέ στη ζωή μου δέν περίμενα να φάω μιά τέτοια χίνα τόσο φτηνά!...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Εἶνε εἰκόλο να ἀποκτήσῃ κανεὶς κάτι, ἀλλὰ εἶνε δύσκολο να τὸ διατηρήσῃ.

— Ἡ ζωὴ τοῦ γέροντ' μοιάζει με καρπάδα που ἔμει ἐκτίθηται σὲ ρεύμα ἀέρος κινουμένα να σβῆθ.

— Τὸ δέντρο που ἔχει τὴς ρίζες του βαθεῖα στη γῆ, δέν φοβάται τὸν άνεμο.

“Εφ' ουα στο λεπτό, ἀφίνοντάς τῆν ἀναυθη, καταμοσεῖς στο δρόμο. Τελεῖωσε τὸ, εἰδυλίό μου!...”

“Ὠρα καλή, Ζοζέττα! Δέν φταῖς καθόλου ἐσὺ. Τὸ φταῖζιμο εἶνε δικό μου. Μονάχος μου ζευματίστηκα στις φλόγες τῶν ξανθῶν μαλλίων σου.

Ἦρθεσ στο χωριό μου ἀπ' τὸ καταραμένο σου Παρίσι, βρήκες ἀέρα καθαρό κα' ἀνακούφισες τὰ στενοχωρημένα στήθη σου.

Ξεμονάμισες τὰ μέλη τοῦ κομποῦ σου, με τὰ καθημερινά σου σκαρφωτάματα στις ἄγριες κακοκαιρίες τοῦ ἀπόμερου χωριοῦ μου.

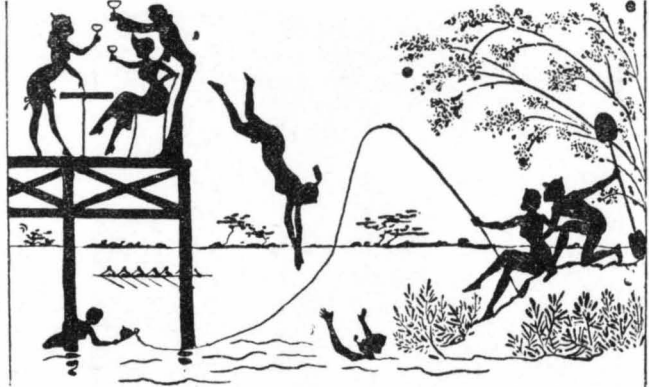
Και τραγάνισες με κλαυρογία ἐλόδωροςους καρπούς ἀπ' τὰ πολλά μας περιβόλια. Καὶ σάν τελείωσε ὁ σκοπὸς τὸ ταξειδοῖο σου, ξαναγύρισες ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθεσ.

Μὰ πῆρες, φεύγοντας, μαζί σου και τὴν ἔρμη καρδιά μου. “Ἡ μάλλον δέν τὴν πήρες... Σοὺ τὴν πρόφερα ἐγὼ σάν βλάκας, ξεγελασμένος ἀπ' τὴν ὑποὴη τακτικῆ σου, κα' ἀπ' τὴ δόξα σου για περικτετεες.

Πόσῃ... Χάρισμά σου!...

Ἐγὼ, ὁ γινὸς τοῦ ταπεινοῦ εἰσπράκτορα τῶν φόνων τῆς μαζουνης μου ἐπαρχίας, σπουδαστῆς τοῦ Δικαιοῦ στη Λυόν, μένοντας ἀναγκαστικά «εἰς διαθεσιμότητα» στο χωριό μου, μέχρις ἀναρρώσεως τῆς κλιόσεως πατρικῆς σκακουλῆς, ἀγάπησα τὴ Ζοζέττα Ὀλιβέ, κόρη τῶν γεροντισατοῦ τῆς ἐπαρχίας μου κα' Ἀναξάγωρα Ὀλιβέ, ἄλλοτε ἡ-πουροῦ καὶ πρεσβευτοῦ στο Βερολίνο, δίχως να μ' ἀρετήση ἐκείνη.

Ἄξιος ὁ μισθὸς μου!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀδέξῳς Ἄλαρὸ ἀκαδημαϊκός. Τὸ... ἔργο του. Ἡ ἀναπαράστασις τῶν Παθῶν τοῦ Σωτήρος στη Σουηδία που καταλήγει σὲ μακελειό. Ὁ Βαττῶ ἐτοιμοθάνατος. Γιατι δέν ἐκονώνησε. Ὁ Καροῦξ και τὸ «κιτρινάδι» τῶν κύβων, κτλ.

Ὁ ἀββάς Ἄλαρὸ ἐξελέγη κάποτε μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημαίας. Ἄν και δέν εἶχε γράψει οὔτε ἓνα ἔργο. Μιά μέρα πῆγε να ἐπισκεφθῇ κάποιον ἄλλο ἀκαδημαῖο κα' ἐπειδὴ δέν τὸν βόηκε στο γραφεῖο του, τού ἄφησε τὸ μπλιέτο του, στο ὅποιο κάποιον ἀπὸ τὸ ονομά του ἔπρηξε ἡ φράσι: «Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημαίας».

Ὅταν ὁ ἀκαδημαϊκός ἐπέστρεψε σπίτι του κα' ἐδιάβασε τὸ μπλιέτο τοῦ Ἄλαρὸ, ἀπέφραξε μὴ ξέροντας ποῖος ἦταν ὁ ἄγνωστος ἐκείνος συνάδειός του.

— Ἄλαρὸ!... Ἄλαρὸ!... μονολογοῦσε, Δέν τὸν ξέρω. Τί ἔχει γράψει αὐτός;

Κάποιος φίλος του που παρενέβαινε ἐκείνη τὴ στιγμῆ, φημισμένος για τὸ δικριτικό του πνεῦμα, γέρονσε τότε και τού εἶπε :

— Τί ἔχει γράψει; Μὰ δέν βλέπεις; Ἐχει γράψει τὸν... τίτλο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ σὰ μπλιέτο του!

Ἐπ' τῆς ἐποχῆς Ἰωάννου τοῦ Β' βασιλέως τῆς Σουηδίας, σινηθίζονταν κάθε Μεγάλη Βδομάδα να γίνονταν ἀναπαυστικετες τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ.

Κάποτε λοιπόν που γινόνταν ἡ ἀναπαύσασις τῆς «Σταυρώσεως», βοικόταν στο θέατρο κα' ὁ βασιλέας Ἰωάννης ὁ Β'. Ὁ ἴθοποιός που ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Ρωμαιοῦ στρατιώτου Λόγγου, παρασηφθηκε τόσο πολὺ σὲ μιά στιγμῆ, ὥστε ἀντὶ να προσποιηθῇ οὔτε τραπὴ μὲ τὴ λόγη του τὸν ἴθοπολο που ἔπαιξε τὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν ἐτροῦπωσε σὶ ἀλήθινά!

Ὁ φτωχὸς ἐσταυρωμένος—ἴθοποιός ἔμεινε ἐννοεῖται στον τόπο και σάν να μὴν ἄρρωσεσε τὸ καὶο αὐτό, ἔπεσε ἀπὸ τὸ σταυρὸ του πάνω στην ἴθοπολο που ἔπαιξε τὴν Παναγία και τὴν ἄφρασε κα' αὐτὴ στον τόπο!

Ὁ Ἰωάννης ὁ Β' ἀγανακτικημένος για ὅτ' αὐτὰ τὰ τραγικὰ ἀφροσῖτα, ὄρωμησε ἐλάνο στη σκηνή και με μιά σταθὰ ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ Λόγγου!

Ὁ Λόγγος ὅμως ἦταν δημοφιλέστατος ἴθοποιός. Καὶ οἱ θεαταὶ, ἐξοργισθέντες ἐναντίον τοῦ βασιλέως, τού ἐπετέθησαν και τὸν κατερεφθέρησαν ἐπὶ τὸ που!...

Ὁ περιφημοσ Γάλλοσ ζωγράφος Βαττῶ, προσβέποντας τὸ θάνατο του, ἔστειλε και κάλεσε ἓναν πατὴ για να τὸν μεταλάβῃ.

Ὅταν σὲ λίγη ὦρα ἔφτασε ὁ πατᾶς, ἐπρότεινε στον ἔτοιμοθάνατο ν' ἀποσπῇ τὸν Ἐσταυρωμένο. Ὁ Βαττῶ ὅμως, αφού τὸν κῆταξε λίγη ὦρα, παρεμέρισε με ἀποστροφῆ τὸ πρόσωπό του, λέγοντας στον πατᾶ με μισοσβυμένη φωνή :

— Πετᾶτε τὸν ἀπὸ δῶ αὐτὸν τὸ σταυρὸ! Μὰ δέν βλέπετε λοιπόν ποσὸ ἄσχημα εἶνε ζωμιμένος! Καλλιτέχνης ἦταν αὐτός που τὸν ἔφτασε ἡ... σατζῆς!

Κάποτε ὁ καρδιναλῖος τοῦ Τουρίνου εἶχε παρακαλέσει τὸν διάστρο τεύξο Καροῦξ να συμβάλῃ σὲ μιά φιλανθρωπικῆ γιορτή, τραγουδώντας μερικὰ ἐκλεκτὰ κομμάτια τοῦ ρεπερτοριου του. Ὁ Καροῦξ δέχτηκε πρόθυμα κα' ἡ ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς ἐκείνης ἔπρηξε μοναδική.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς γιορτῆς, δόθηκε στοὺς συμβαλλόντες στην ἐπιτυχία τῆς ἓνα μεγαλοπρεπέτοτα γεῦμα.

Ὁ Καροῦξ ἐκάθησε στην τριμικτώτερη θέσι, πλάι στον καρδιναλῖο. Φαντασθήτε ὅμως τὴν ἐκλήξῆ του, ὅταν, σηκώνοντας τὴν πετσότα του, βόηκε κάποιον ἀπ' αὐτὴ ἔνα... φεύξικο αὐγὸ, ἀπὸ τὸ ὅποιο μόλις τὸ ἔστεισε καταραθῆρσαν... πέντε χρυσὰ νασοκέονα!

Γέρονσε τότε πρὸς τὸν καρδιναλῖο και τού εἶπε ζωμιγελόντας :

— Βλέπο, αἰδεσιμώτατε, πως δέν ξέρετε καθόλου τὰ γουστα μου! Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πως τραλιόνομα για τ' αὐτὰ, μ' ἀρέσει ὅμως μόνο τὸ ἀσπράδι τους. Τὸν κροσο δέν τὸν τρώγω. Ὅποτε κρατῶ τὰ τσοῦφλα και σὰς ἀφίνω τὸ... «κιτρινάδι»!

Καὶ με μιά μεγαλοπρεπή χειρονομία, ἐπέστρεψε στον καρδιναλῖο κακῶνκατο καρδιναλῖο τὰ πέντε χρυσὰ νασοκέονα!...

